



Ikt. sz.: ISZB-47-1/2013/IF

IF-4/2013. sz. ülés
(IF-15/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Ifjúsági, szociális, családügyi és lakhatási bizottság**
Ifjúsági albizottsága
2013. szeptember 30-án, hétfőn, 12 óra 13 perckor
az Országgyűlés Irodaháza I. emelet II. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Magyar Ifjúság 2020 – Jelentés a Nemzeti Ifjúsági Stratégia végrehajtásáról</i>	5
<i>Téglásy Kristóf főosztályvezető (EMMI) szóbeli kiegészítése</i>	5
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	7
<i>Téglásy Kristóf (EMMI) viszonzválasza</i>	17
<i>Az ülés bezárása</i>	19

Napirendi javaslat

1. Magyar Ifjúság 2020 – Jelentés a Nemzeti Ifjúsági Stratégia végrehajtásáról
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Kapus Krisztián** (Fidesz), az albizottság elnöke

Ágh Péter (Fidesz)
Gaal Gergely (KDNP)
Dr. Varga László (MSZP)
Baráth Zsolt (Jobbik)

Meghívottak részéről

Hozzászóló

Téglásy Kristóf főosztályvezető (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Megjelent

Majzik Balázs osztályvezető (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

(Az ülés kezdetének időpontja: 12 óra 13 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

KAPUS KRISZTIÁN (Fidesz), az albizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel köszöntöm az Ifjúsági albizottsági ülésen megjelent képviselő hölgyeket és urakat. Tisztelettel köszöntöm a főosztályvezető urat, osztályvezető urat. És akkor az eredeti menetrend szerint, ahogy terveztük, szeptember 30-án, hétfőn, 12 órakor a Magyar Ifjúság 2020-as jelentése, a Nemzeti Ifjúsági Stratégia végrehajtásáról címmel lenne a mai napirendi pont, amely ugye, majdnem kéthete, kedden került bemutatásra sajtótájékoztató keretében. Szerettem volna, ha a képviselő hölgyek, urak, illetve az albizottság tagjai is megismerkedhetnének ezzel a kutatás, illetve nem is csak kutatás, hanem egy komoly munka eredményével. Ez volt idáig a bevezetés.

Tisztelettel kérdezem a megjelent képviselő urakat, hogy a mai napirendi pontot elfogadják-e. Aki elfogadja, kérem, szavazzon! (Szavazás.) Köszönöm, 4 igen egyhangú szavazattal a képviselő urak elfogadták a mai napirendi pontot.

Magyar Ifjúság 2020 – Jelentés a Nemzeti Ifjúsági Stratégia végrehajtásáról

Megadom a szót Téglásy Kristóf főosztályvezető úrnak.

Téglásy Kristóf főosztályvezető (EMMI) szóbeli kiegészítése

TÉGLÁSY KRISTÓF (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Ugye, a Magyar Ifjúság 2020 kiadványról van szó. Ez a kiadvány tulajdonképpen az Ifjúsági Szakmai Egyeztető Fórum első féléves munkáját összegzi. Az Ifjúsági Szakmai Egyeztető Fórum idén tavasszal jött létre, kormányzati szereplő, tehát a minisztériumok azon ágazatai képviselőinek a részvételével, amelyik az ifjúsággal bármilyen intézkedéssel foglalkoznak, ez összesen 32 darab intézkedést takar különböző részekről. Az ISZEF munkacsoportjai álltak föl pont azért, hogy ne csak kormányzati szereplők, hanem civil szervezetek, szakmai szervezetek és a minisztériumi háttérintézmények, szakemberek is elmondhassák a véleményüket. Hat munkacsoportban kiemelt stratégia: forrásallokáció, ifjúsági részvétel, ifjúsági szolgáltatások rendszere, tanulás életpálya, önálló egzisztencia, egészséges életmód, prevenció álltak föl a szakemberek.

A munkacsoportok összetétele. Összesen 125 szakembernek az egy féléves vagy három hónapos munkája van ebben a kiadványban. A tagok megosztása szerint 43 százaléka kormányzati és 57 százaléka civil résztvevő. Ebből is látszik, hogy a civilek a munkacsoportokban többséget alkotnak pont azért, hogy nehogy az a vád érhesse a kiadványt, hogy a kormányzat erőlteti rá az elképzeléseit, itt minden olyan elképzelést szerettünk volna összegyűjteni, akiknek gondolata van az ifjúságról. Természetesen egy meghívott szervezet, vagy minden meghívott szervezet bármelyik munkacsoportba, vagy akár az összes munkacsoportba is delegálhatott tagot, volt is, aki ezt megtette – erre majd kitérek. A legtöbbben a tanulási életpálya munkacsoportban voltak, ez nem csoda, hiszen a legtöbb intézkedés is – a 30-ból ugye, 11 intézkedés – ebbe a munkacsoportba került tematikusan, és ott 45 volt a taglétszám, de a kiemelt stratégia vagy a forrásallokáció és az ifjúsági szolgáltatások rendszere is bővelkedett kollegákban.

Ugye, mint említettem, közel 30; 28 civil szervezet vett részt közvetlenül, és a civil szervezetek között jelentős számban voltak ernyőszervezetek, úgyhogy az ernyőszervezetek tagszervezetei vagy gyűjtőszervezetek tagszervezetei közvetve voltak jelen. Ha ezt mind összeszámolnánk, akkor több mint 100 civil szervezetnek jutott el a javaslata, véleménye, észrevétele közvetlen vagy közvetett módon a munkacsoportokba.

Ugye, azt is említettem, hogy mindenhova lehetett tagot delegálni vagy akár csak egybe, ha tematikusan úgy gondolták, hogy egybe, kettőbe vagy az összesbe érintve érzik magukat. Az egyházak és a Nemzeti Ifjúsági Tanács volt az, aki minden munkacsoportba delegált tagot kivétel nélkül. Civil szakértők segítették a munkát, akik inkább a szakmai részt koordinálták, semmint próbálták tematizálni a javaslatokat, inkább összefogni és szakmai formába öntetni. Vidéki székhelyű civil szervezetek is aktívan részt vettek, aminek azért örültünk különösen, mert nemcsak budapesti székhelyű vagy országos kitekintésű civil szervezetek véleményét ismerhettük meg, hanem kisebb, vidéken bejegyzett, és akárcsak régiós vagy esetleg megyei szinten működő civil szervezetek is elmondhatták az adott régió vagy országrész problémáit és az azokra tett megoldási javaslatokat.

Természetesen az ISZEF az hosszú távon működik, tehát a munkája nem ér véget a magyar ifjúság 2020 kiadvánnyal, ez csak, mondhatjuk azt, hogy egy pillanatkép. A nemzeti ifjúsági stratégiának a '12, '13-as évekre vonatkozó cselekvési tervéről jelentést kell a kormánynak készítenünk. Az Országgyűlésnek jelentést kell készítenünk a nemzeti ifjúsági stratégia elmúlt első négy évről, tehát a 2010-től '13-ig tartó időszakról, és meg kell alkotnunk természetesen a NIS-nek a 2014-'15-ös évekre vonatkozó cselekvési tervét is, tehát ennek a két jelentésnek, kvázi az elvégzett munkának az összegzése, és a 2014-'15-ös cselekvési terv előretétele munkája vár az ISZEF munkacsoportjaira a következő évben. Terveink szerint a negyedik ütem október közepén indul, október közepe táján kezdik újra a strukturált munkát a munkacsoportok; egészen decemberig üléseznek, alakítják ki a szövegjavaslataikat, és decemberben vagy január elején tartanánk az Ifjúsági Szakmai Egyeztető Fórumnak a harmadik ülését, ahol a munkacsoportokban készült anyagokat az ISZEF grémiuma jóvá tudja hagyni.

Egy-két tapasztalatot hadd mondjak el. Azt láttuk és érezhető volt, hogy további szakterületek bevonása is szükséges, habár kaptak, esetleg meg voltak olyan szakterületek, akik kaptak meghívást, de akkor még úgy érezték, hogy nem teljesen tartozik rájuk ez a történet; és voltak olyan szakterületek, akiknek a bevonása most újonnan szükséges. Nagyobb figyelmet szeretnénk fordítani a családpolitikára, a fogyatékkal élő fiatalok bevonására, illetve olyan programoknak a kialakítására, ahol ők az egészséges, ép társaikkal együtt tudnak dolgozni, hiszen a fogyatékkal élő fiatalok is ugyanolyan értékes tagjai a társadalomnak, és azért az ő javaslataikat is – sokszor nagyon jó szakmai javaslataikat – figyelembe kell vennünk. Továbbá felállítunk az eddigi hat munkacsoport mellé, amiket az elején felsoroltam, egy hetediket, ez pedig a nemzetpolitikai munkacsoport lesz, ahol kifejezetten a határon túl magyar fiatalokkal kapcsolatos intézkedéseket próbáljuk felvázolni.

A részvétel, mint tapasztalat. Nagyon jók a tapasztalataink, akik bejelentkeztek a munkacsoportokba 90 százalékban szinte aktívan részt vettek a munkában, viszont a határidők betartására jobban kell ügyelnünk úgy a minisztérium részéről, mint a munkacsoport tagok és a munkacsoport vezetők részéről. A beszámolók és a javaslatok nagyon változatosak voltak, viszont dokumentum sablonok elkészítése szükséges lesz, hiszen változatos és érdekes beszámolók voltak, és ahány beszámoló volt, annyiféle formában kaptuk ezt meg; úgyhogy ahhoz, hogy az én munkatársaim is el tudjanak készülni határidőre, ahhoz kénytelenek leszünk dokumentum sablonokat elkészíteni, mert különben kezelhetetlenné válik az anyag. Valamint az indikátorok értelmezése is szükségessé válik, hiszen nem elég megcsinálni a munkát, azt mérni is kell, és az ifjúság területén azt tudjuk, hogy roppant nehéz mérni. Ettől függetlenül valamilyen mérőszámokat, indikátorokat fel kell állítanunk, és ezeket az indikátorokat fel is állítjuk, csak ezeket értelmezni is kell, hogy mindenki értse, hogy mit szeretnénk, és hogy szeretnénk mérni; valamint szeretném jelezni, hogy az ISZEF@emmi.doc.hu e-mail címen az Ifjúsági Szakmai Egyeztető Fórummal, illetve annak a titkársági feladatait ellátó ifjúságügyi főosztállyal bármikor lehet konzultálni ISZEF vagy Magyar Ifjúság 2020 ügyben.

Eredményként megemlíthetjük, hogy ez a 30 intézkedés, amiről szó volt, ennek az aktuális mostani állapota feltérképezésre került, megfogalmazódtak az ajánlások. A kiadvány az összes ágazatra kiterjedő módon, és az ifjúsági korosztályt közvetlenül szolgáló minden kormányzati cselekvést egy dokumentumba foglalta össze, együtt lehet ezeket megtekinteni és a hosszú távú célokat is, tehát a 2020-ig terjedő javaslatokat és célokat is megfogalmazta. Szeretném felhívni a figyelmét mindenkinek, hogy bár küldtünk kiadványt és a bemutató sajtótájékoztatóra is küldtünk minden frakciónak meghívót, ennek ellenére kettő parlamenti párt képviseltette magát; de a magyar ifjúság 2020 kiadvány az interneten teljes formájában, ha szabad így mondanom, vágatlanul elérhető. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Azt gondolom, hogy valójában el is hangzott, hogy ez nem a munka vége, főleg nem egy Magyar Ifjúság 2020-as kiadványként, hanem valójában egy pillanatkép egy folyamatból, ahogy hasonlóan a nemzeti drogellenes stratégia is 2020-ig készíti az iránytűt vagy az irányelveket, és nyilván azt is folyamatosan érdemes a kormánynak módosítgatni éppen aktuálisan. Így a Magyar Ifjúság 2020-as dokumentum is, ahogy elhangzott, tehát egy pillanatnyi kép, amely képben tovább folyik a munka. Annak én örülök és üdvözlöm is, hogy a sajtótájékoztatón kezdeményezte ezt a nemzetpolitikai bizottságot – bár nem ez volt a neve, teljesen mindegy, a célja ez volt –, tehát hogy a határon túli magyar fiatalokkal is foglalkozzon a magyar ifjúság 2020-as stratégiai elképzelés, és ez befogadásra került, úgyhogy várhatóan október közepén ez a bizottság is létrejön. Kérdezem a tisztelt képviselő urakat, hogy van-e kérdés, hozzászólás.

Baráth Zsolt képviselő úr.

Kérdések, hozzászólások

BARÁTH ZSOLT (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. A hívó szó tulajdonképpen elhangzott elnök úrnak a felvezetőjéből vagy kiegészítéséből, a drogellenes stratégia 2020-ig terjedő iránya és időintervalluma kísértetiesen hasonlít nekem is, lehet, hogy éppen ez a cél vagy szándék, az ifjúság stratégia kapcsán ez a 2020-as idő és idő célkitűzése, így mondom.

Az első kérdésem ehhez kapcsolódik, hogy áruja már el főosztályvezető úr vagy bárki kormánypárti képviselőtársam, hogy mi történik 2020-ban vagy 2020-ig, mert minden addig szól, úgy tűnik ezekben az ifjúsággal kapcsolatos dolgokban, konkrétan erről a két dologról van szó: az ifjúság és a drogellenes stratégiáról, és mi történik 2020 után. Engem az is érdekel mellesleg, hogy mi történik, mondjuk 2014-ben, tekintettel arra, hogy ugye, választási év van és a drogellenes stratégia kapcsán is nekem kicsit olyan kampányszagú mind az is, és az ifjúság stratégia 2013. szeptember, október hónapokban való előterjesztése, de most nem akarok kampányolni, mert a bizottsági ülésen sem akartam abba a hibába beleesni, hanem feltennék kérdéseket.

Tehát 145 oldalról van szó, itt ez egy elég terjedelmes anyag. Őszintén el kell mondanom, hogy nem tudtam az egész anyagot szó szerint átolvasni, csak úgymond átbogarásztam, mert ugye, múlt héten csütörtök, pénteken jutottam ehhez hozzá, de néhány olyan dolog feltűnt, amit most mindenképpen jelzek, illetve meg fogok kérdezni.

Tehát a 145 oldalból 136 oldal azok a célok, elképzelések. Illetve bocsánat, az az összefoglaló szerű és a cselekvési tervnek a megvalósulásáról szóló jelentés – a 11 oldaltól a 115 oldalig az, amit a főosztályvezető úr is a hat alpontot felsorolt – tartalmazza azt a helyzetjelentést vagy helyzetértékelés félet, amiből az én érzékelésemben a 33, 35, 55, 74, 76, 81 oldalon található az ügynevezett megvalósult eredmények, amikről itt szó van. Ha ezek az eredmények itt tényleg mind megvalósultak, amivel kapcsolatban én egy kicsit fenntartással vagyok vagy szkeptikus vagyok, mert nem egészen így emlékszem, akkor a következő kérdésem lenne. 2013-ban is egy igen katasztrofális demográfiai helyzetet tudunk Magyarországon regisztrálni – és ezt már nagyon sokszor elmondtuk és már nagyon sok más

téma kapcsán is feljött, de elsősorban a fiatalság kapcsán –, akkor miért vándorolnak ki a fiatalok jelen pillanatban is. És ha 2020-ig ez az ifjúság stratégia tényleg egy nagyon komoly szakmai anyagnak tűnik, és nagyon sok olyan dolog van benne, ami megvalósítható, elképzelhető, akkor megint csak az a kérdésem, hogy mi a konkrét garancia arra, hogy ez meg fog állni és a visszájára fog fordulni, ugyanis akkor mondom.

A 137 oldaltól a fejlesztési irányok 2020-ig terjedő időtávra, amikor a foglalkoztatás bővítéstől – és most nem sorolom, mert itt le van írva – nagyon sok minden szóba kerül, és azzal bezárólag, ami itt elhangzott ugye, a végén, a Kárpát-medencei határon túli magyarok magyar ifjúsági szervezetek működésének a támogatása, amit én nagy örömmel veszek, mennyire kalkulálják be azt ebben. És ugye, a fejlesztési irányokat valahogy emberközelibbé kellene talán tenni – legalábbis az én olvasatomban ez elég száraznak tűnik ahhoz képest, hogy a fiatalokról, az ifjúságról van szó –, mennyire kalkulálják be vagy kalkuláltak be olyan szakmai szempontokat, túl a család, iskola és a hagyományokon kívül, hogy közösségépítés, fejlesztés, szocializáció, tehát ez mind szép és jó, minden ezen múlik, nagyon jól tudjuk. És a szocializációnak az első szinterei éppen a család és az iskola és a hagyományok. Én most nem a hagyományörzésre gondolok, tehát nem azokra a szervezetekre gondolok, hanem azokra a magyar hagyományokra, amik a magyar lelkületben testesülnek meg, és ennek különféle megnyilvánulási formái vannak, amiket az utóbbi években, most mondhatnám: a szociál-liberális kormányokat, akik szinte irtották ezeket az érzéseket a magyar gyerekekből, az iskolarendszer is, a mindenkori kormányok alá rendelt iskolarendszerek.

De az elmúlt három, három és félben is – ha már elmúlt 8 éveünk, meg 4 éveünk, akkor csak így tudom mondani, ezzel a kifejezéssel – sem igazán érzékelttem ezeket annyira őszintének és előrevivőnek annál is inkább, mivel elég sok írásbeli kérdést tettem fel ezzel kapcsolatban, meg költségvetéshez adtam be módosító javaslatokat, amiket mind egy rendre leszavazott a kormánypárt, a Fidesz-KDNP kormánypárt, nem adott ezeknek teret. Arról nem beszélve, hogy a 907-es pozsonyi csatától kezdve a Rákóczi-szabadságharc emléknap emlékévvé nyilvánításától kezdve, ami szintén az én nevemhez is fűződik, nem kapott teret a mi kezdeményezésünk. Ezek lennének azok a hagyományok, ezek lennének azok a magyar őstörténelem, illetve az a magyar történelem, amire lehetne építeni azt az identitást, amit szeretnénk megvalósítani akár 2015-ig vagy akár 2020-ig; és hangsúlyozom, azzal kellett volna talán kezdenem, amit három éve, három és fél éve hiányolok, hogy nincs az ifjúságra stratégia. Most van, most úgy tűnik, hogy van 146 oldalon keresztül, de néha talán a kevesebb több, ez a véleményem most hirtelen erről, de nem szeretnék abba a hibába se esni, ha van kalapja azért, ha nincs kalapja azért, merthogy az ellenzék úgyis a kákán keresi a tövist.

A másik kérdésem pedig, szintén fel szoktam tenni ifjúsági albizottsági üléseken is, de lehet, hogy ez az én hiányosságom, merthogy nem volt százszázalékosan időm, lehetőségem elolvasni ezt a 146 oldalt. Nem igazán találtam arra kitérést, hogy azok a cigány fiatalok, akiknek a szocializációja nagyon jól tudjuk, hogy bizonyos közösségekben, bizonyos részeken, bizonyos településeken hiányosságot szenved, és ez által elszenvedik ők is azt a frusztrációt, aminek következményeképpen az identitásuk csorbul, és nem bírják a kormányok integrációs törekvéseit, vagy integrációs folyamatba beillesztési törekvéseit megvalósítani ők saját maguk se, még segítséggel se, amire nagy szükség lenne.

Na most, a cigányság helyzete is, ugyanúgy, mint a magyarság helyzete Magyarországon a fiatalok segítségén múlik, hogy mennyire tudjuk segíteni a fiatalokat, nem igazán találtam ebben az ifjúsági stratégiában, ami erre kitért volna. Amikor, ha jól emlékszem, Balog Zoltán miniszter úr szeptember 1-jétől miniszteri rendeletbe hozta azt, hogy cigány történelmet kell tanulni az iskolában tantárgyi lebontásban, hat tantárgyat érint ez a miniszteri rendelet, akkor annál is inkább hiányolom, hogy az ifjúság stratégia miért nem tér ki a cigány fiataloknak a szocializációjára, illetve azokra a lehetőségekre, amiket nekik most diszkrimináció ide, diszkrimináció oda, integráció ide, integráció oda, igenis ezt fel kell

vállalni. A Jobbik már régóta felvállalta – nemcsak a cigánybűnözés szintjén, hanem éppen egy másik szegmensben –, hogy a cigány fiatalokat hogyan tudjuk támogatni, segíteni, és azokat a lehetőségeket őszintén megtalálni nekik, amiket eddig nagyon elhibáztak a kormányok. Látjuk, hogy nem integrálódott a cigány közösség igazából Magyarországon, és éppen ezeket a frusztrációkat kellene egy ifjúság stratégiában a cigány fiatalok elé úgy tárni, hogy ők is őszintének érezzék ezt és meg is lehessen valósítani, és ők is ebben partnerek lehetnének akár az iskolai vagy bármely közösségekben.

Úgyhogy jó néhány kérdést feltettem ezzel kapcsolatban első olvasatra, illetve első nekifutásra, szeretnék ezekre választ kapni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen a kérdéseket. Rögtön megadom a szót a további kérdésekre, de néhányra gyorsan tudok válaszolni. Tehát, hogy miért 2020-ról beszélünk? Mert a következő európai uniós ciklus 2014-2020-ig tart, tehát nyilvánvalóan mind a pályázatok, mind az európai uniós stratégiák időszaka az, amihez csatlakozni szükséges.

Iskolai értékrend változásban azt hiszem, van változás, de azt hiszem, hogy Varga László képviselő úrnak is ez ügyben akadt fel a szeme hirtelen, majd elmondja a saját véleményét. Én örülök annak, hogy az Ifjúsági albizottságban az elmúlt időszakban is előremutatón fiatalokért dolgoztunk, és ahogy a képviselő úr mondta, nem a kákán keressük a tövist, ezt csak azért írtam fel, mert a kákán a csomót szoktuk keresni.

Van-e, volt-e stratégia ifjúság ügyben, tehát a nemzeti ifjúsági stratégiát a 88/2009-es országgyűlési határozat fogadta el, tehát nemzeti ifjúsági stratégia van, volt, lesz, és ennek a másik cselekvési tervnek – ugye, ez a 2012-es '13-as cselekvési terv – az időszakában járunk és ugye, így folytatjuk tovább a '14-'20-as tervezési időszakot.

A cigány fiatalok kérdésére csak egy gondolat, inkább vélemény. Nyilván nehéz, ha külön foglalkozunk a fiatalokkal, és nem azt mondjuk, hogy integráljuk és a fiatalok, és abban mindegy, hogy ki sötétkék vagy világoskék, akkor valójában elég nehéz, mert onnantól jön az a támadás, hogy akkor miért van pozitív diszkrimináció az ügyben, miért van nekik külön támogatás, külön pályázati lehetőség, tehát nehéz ezeket kezelni, én azt hiszem, hogy kell vele foglalkozni.

Varga László képviselő úr.

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Nahát, viszonylag ritka helyzet alakult ki, ugyanis nagyon sok mindent mondott elnök úr, amivel egyébként egyetértek, és gyakorlatilag én is így végigmentem volna itt a három témán, amit képviselőtársam itt az előző hozzászólásában felvetett. De akkor inkább az előzményekről, meg úgy a mögöttes dolgokról.

Valóban itt van egy, az Országgyűlés által egyhangúlag elfogadott menetrendbe illik bele ez a történet, ez még az előző ciklus terméke, és tulajdonképpen a közösen megálmodott ifjúsági jövőkép az, amibe egyébként cselekvési terveket illesztünk be, tehát a 2020 ennek szól, és egyébként ezzel teljesen egyet lehet érteni. Tehát, ha van egy európai uniós tervezési időszak, akkor úgy vetődik fel a kérdést, hogy egyetértünk-e, hogy nagyon komoly európai uniós forrásokat vonjunk be a gyakorlatba azért, hogy itt ifjúsági célok teljesüljenek, akkor nyilván igen a válasz, és 2020 az. Csakúgy egyébként, pont a drogstratégia kapcsán is, azt gondolom, hogy ez két olyan ügy volt, amiben nagyjából konszenzusos volt az előző időszakokban is – függetlenül attól, hogy egy-két dologban másképp látjuk – talán az, hogy erre források kellene és valami közös jövőkép, az egyértelmű volt.

Na most, az oktatásnál más van, igen, más van, nagyon eltérő erről a véleményünk, de talán nem ez a keret az, ahol én ezt megfelelően ki tudnám nyitni, én nagyon nem így látom tipikusan a jövőt, és ez kapcsolódik az elvándorlással is. Az volna jó, de talán ezeken a kihelyezett albizottsági üléseken – főleg az eseti szocializációk idején – azért tudunk mi úgyis beszélgetni egymással az itt ülők között, hogy ott tényleg van valami közös platform vagy

közös jövőkép. De mondjuk pont, ami az oktatásban történik, azért akadt fel a szemem, tehát, ami ott történik, az szerintem pont nem ezt szolgálja. Tehát amíg a helyi sajátosságokhoz, a helyi közösségekhez, helyi pedagógiai programokhoz jobban alkalmazkodó rendszerek voltak korábban, addig az oktatás teljesen állami felelősségbe vonása, mondjuk így finoman, az azt is okozta, hogy egy nagyfajta centralizáció van ebben a történetben és kevésbé egy alkalmazkodás a helyi ügyekhez, helyi szokásokhoz. Szerintem ez sok közösség számára nem jó, és a túlzott ideológiai átítatottság pedig komplett társadalmi csoportokat von ki abból a lehetőségből, hogy egyébként közös jövőképet alakítson ki itt Magyarországon, szerintem sokan ezért sodródnak külföldre.

Tehát most zajlik egy szakmai munka, az teljesen jó; mindenféle észrevételek bejönnek különböző ehhez hasonló, vagy ennél sokkal nagyobb szakmai konferenciákról, fórumokról, ez beleillik abba a 25 évre eltervezett történetbe, amit talán az előző ciklusban elfogadtunk, ha jól emlékszem. Tehát ez egy nagyon komoly és ciklusokon átívelő munka, ezzel én egyetértek meg ez teljesen jó, ezt minden kormány csinálja, menjen ebben előre. A kormány konkrét intézkedéseivel nem értek egyet, de azt gondolom, hogy nem most fogjuk ezt a konfliktust meg ezt a politikai vitát megvívni. Én azt gondolom, hogy épp az, ami az oktatásban történik, az éppen széthúzza a magyar társadalmat elaprózott csoportokra, amelyben lehet pillanatnyi többséget teremteni akár politikailag kormányoldalról, csak nem ez kéne, hogy legyen a cél. De, hogy rövidre zárjam, látok olyan tagokat itt a bizottságban, akikkel egyébként más környezetben talán erről mélyebben tudnánk, meg jókat beszélgetni.

A roma fiatalok integrációjáról közel hasonló a véleményem egyébként. Nyilván foglalkozni kell a kérdése és a magyar társadalom egyik sorskérdése, de nagyon sok olyan van – például ez is az oktatáshoz is kapcsolódik –, hogy ott mit tudunk csinálni, hogy alkalmazkodik ez helyi ügyekhez. Nagyon sok minden, amit Budapesten kitalálnak, az nem stimmel ám, mondjuk Borsod-megye legnehezebb részén, tehát ha ilyenekben elmerülnék, napokat lehetne erről beszélni. Ennek a célja konkrétan az – az ifjúság 2020-nak –, ha jól értem, hogy a korábban megállapodott kereteket töltsük fel európai uniós forrásokkal, konkrét tartalommal. Ez nagyon sokszor, ideológiáktól függetlenül és kormányzati ciklusokon átívelően sikerül, én hiszem, hogy ez lesz a domináns, de komoly kritikám lenne, ha egy általános kormány- és ifjúságpolitikai vitát csinálnánk a mai napból, de gondolom nem ez volt a célja talán ennek a napirendnek. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Azért a sajtótájékoztatón elhangzott, hogy a fiatalok külföldi tanulása európai szinten olyan 5-5,2 százalék; ez a magyar fiatalok száma részéről olyan 2,7 százalék, és ennek is többsége visszajön Magyarországra, tehát ez az elvándorlás szám is európai átlagon alul van. Voltam kint az elmúlt hét előtti hétvégén Angliában, ahol mi azt gondoljuk, hogy olyan sok a magyar – tömegesen sokkal több a lengyel. Londontól egy kétszáz kilométerre találtunk, többen mondták, hogy ebben a kisvárosban már több olyan bolt van, amelyik lengyel, szlovák, cseh árut árusít kimondottan. Ettől függetlenül azt gondolom, hogy van feladatunk természetesen, de kicsit azt gondolom ezt is púpozzuk egy kicsit, vagy, hogy mondjam, kicsit felnagyítjuk. *(Dr. Varga László: Egy kérdésem lenne.)*

Parancsolj!

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Csak, ha már itt tartunk: elvándorlás. Abszolút építő jelleggel mondom, szerintem sokkal rosszabb a helyzet, mint ami látszik a statisztikai adatokból. Volt egy vitánk korábban, albizottsági keretek között is, tehát én látom az otthoni környezetemben, hogy szerintem rengeteg olyan fiatal vándorol el hosszabb-rövidebb időre külföldi munkavállalás vagy egyéb célzattal, akiket nem is látunk. Gondolkoztam rajtuk, a konkrét eseteken, én nem látom azt a pontot, ahol erről tud az állam, hogy ők nincsenek itt.

Arról vannak-e számaink, mögöttes elképzeléseink, vagy mi alapján lehetnek egyáltalán, hogy velük mi van? Mert azt gondolom, hogy rossz következtetéseket lehet ebből levonni, ha csak a hivatalos adatokat nézzük. Nekem az az állításom – persze ez is több mint hipotézis, de mondjuk, vegyük annak –, hogy akár a többszöröse is lehet a kevéssé hivatalos úton, külföldön munkát vállalók valós száma, ezt én a régiómban, térségemben abszolút megélem. Tehát, ha most felmerült egy konkrét kérdés elnök úr kérdése kapcsán, akkor hadd legyen ez. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Még a kérdések sorát írjuk, akkor Baráth Zsolt képviselő úr.

BARÁTH ZSOLT (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Ez nem is annyira kérdés lenne, hanem egy vélemény, saját tapasztalataim alapján természetesen.

Az elvándorlással kapcsolatban manapság – az így eltelt három, három és fél év alatt – meglátásom szerint már nem az a probléma, hogy a fiatalok, a fiataljaink kimennek külföldre dolgozni. 2010-ben, amikor idekerültem és elkezdtünk ezekről albizottsági szinten beszélgetni, itt a jelenlevők közül szinte mindenki tudja, hogy miről volt szó akkor, megállapítottuk, hogy egyre nagyobb az elvándorlás, és fiataljaink kimennek külföldre dolgozni, mert nem tudnak Magyarországon egzisztenciát teremteni. Nekem az a véleményem, hogy 2013 év vége felé közeledve már nem az a probléma – egyre több ilyen fiatallal, vagy Magyarországon maradt hozzátartozójával beszélek vagy beszélgetek legnagyobb sajnálatomra –, egyre többen azt mondják, hogy most már nem is akarnak visszajönni. És ne helyezze magát senki illúzióba azzal kapcsolatban – se az előző, se a jelenlegi vagy a következő kormány, akárki is lesz az –, hogy ezt a tendenciát olyan könnyű lesz megváltoztatni. Ugyanis itt egyrészt természetesen az egzisztenciáról van szó, mint ahogy az előbb ezt említettem, de nagyon sok olyan dolog változott meg akár az elmúlt három évben is vagy három és fél évben is, ami azt eredményezte a fiataljainkban, akik már egyre többen nyilatkozzák azt, hogy nem akarnak hazajönni, hogy elvesztették a reményt. Ezt a reményt fel tudjuk-e bennük éleszteni, ez a nagy kérdés számunkra, fel tudjuk-e annyira bennük éleszteni, hogy bíznak abban az országban, ahol születtek. És akik eddig több százezren, tényleg nem tudjuk, hogy hányan, mert a 2011-es népszámlálás adataiból sem derül ez ki, meg úgy tűnik, hogy semmiből, csak ilyen becslésekből, nem tudjuk, hogy hányan dolgoznak kint, és azt se fogjuk tudni, hogy hányan maradnak ott. Én most ebben látom a legnagyobb problémát, hogy kik azok, akik majd haza fognak jönni.

Mondhatnám azt a lengyel példát, de ezt lehet, hogy főosztályvezető úr vagy elnök úr jobban tudja, hogy a lengyelek hogyan oldják meg, habár nagyon sok lengyel van például Londonban is, és egyre több, úgy tűnik. Ott van egy olyan stratégia, egy ifjúság stratégia már régebb óta tudomásom szerint, és ők talán mintha nem annyira alkalmazkodnának görcsösen az uniós elvárásokhoz. Ugye, erre könnyű azt a választ adni, bocsánat, mert az uniós EU-s ciklus 2014-től 2020-ig tart. Nekünk mindig ilyen ciklusaink voltak. Volt a szovjet ciklus, nem sorolom vissza 500 évre visszamenőleg, mindig volt valami ciklus, amihez tartani kellett magunkat. Mi magunktól nem tudjuk ezt kitalálni ettől a függőségtől függetlenül, hogy igenis kell ifjúság stratégia, és 2013-ban tudjuk a cselekvési tervet beszélni, hogy akkor hogyan lesz, mondjuk 2014-től, amivel kapcsolatban ismét, illetve egyre jobban vannak fenntartásaim, de akkor a lengyel példa. Kimennek a lengyel fiatalok is és egyre nagyobb számmal külföldre, de hazavárják őket, és megteremtik nekik azokat a feltételeket évek óta már, hogy ne vesszen el bennük az a remény, hogy visszamennek a szülő országukba, szülőhazájukba. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Maguk a cselekvési tervek két évre szólnak, tehát most a '12-es, '13-asban járunk és a '14, '15-ös következik, tehát valójában van nekünk saját

elképzelésünk. Nyilván a ciklushoz kötődés inkább egyfajta finanszírozás vagy egyfajta értékrend követés, de van nekünk, úgy gondolom, saját elképzelésünk.

Egy picit az is érdekes a történetben, hogy mi, az idősebbek látjuk, hogy azért nem sokat jártak '90 előtt külföldre az emberek, keveset is láttak, ennek nyilván okai voltak. A mostani fiataloknak viszont pontosan, ha más nem, a 2007-'13-as ciklusból a Youth in Action fiatalok lendületben programból pontosan arra pályáztak az Európai Unió, hogy ismerj meg más kultúrákat, más nemzeteket, más fiatalokat; többek között az egyik cél, tevékenység ugye, a multikulturalitás volt ebben a történetben. Mi is azt várjuk el a fiataloktól, hogy nyelveket beszéljenek, legyenek nyitottabbak, csak lehet, hogy ha ki is nyílik a szemük, már mindjárt látnak is mást is ebben a történetben.

A másik. Kint én ebben a kisvárosban találkoztam és kerestem is a magyar fiatalokat. Nyilvánvalóan lehet, hogy szakmai elhivatottságból kérdeztem, hogy mikor jöttek ki, tervezik-e kint maradni, hogy tervezik a jövőjüket? Volt, aki azt mondta, hogy dolgozik még egy-két évet, és jön haza; volt olyan, aki ott megházasodott, kint maradt; és van olyan is, aki megházasodott, angol férfihoz ment feleségül, és most hazaköltözött az egész család ide Budapestre, mert egyszerűen honvágya volt. Találkoztam olyan lánnyal is, aki most kezdte a brightoni egyetemen a tanulmányait és azt mondta, hogy nem szándékozik hazajönni. Ilyenkor jön a kérdés, hogy valójában mi az, amiért nem, mi hiányzik, amiért nem. És azt tapasztaltam az elmondásából, hogy már – Szabolcs-Szatmár-Bereg megyéből érkezett, csakhogy helyileg is el tudjuk helyezni – az ő szülei úgy nevelték fel ezt a 20 éves fiatal lányt, hogy úgy készülj, hogy majd valahol érvényesülni tudj külföldön.

Tehát már nem is a mostani ifjúságpolitikával vannak a problémák – és ezért is fontosnak tartom, hogy beszéljünk most ifjúságpolitikáról –, ennek nem holnap van meg az eredménye, mi pontosan tudjuk, hogy generációk eredménye az, amit most csinálunk és nincs holnapi sikerekről szó, hanem hosszú évek után történik meg. És egyszerűen azt tapasztaltam, hogy az a lány, kérdeztem, hogy egyébként, ha véletlenül itt kint magyar fiúval akadna össze, előnyben részesíti-e esetleg a magyar kapcsolatokat, azt mondta, hogy ez se számít, de még az se biztos, hogy Angliában marad, lehet, hogy Ausztrália a végcélja.

Nyilvánvalóan a legfontosabb az volt számára, hogy itthon nincs gyökere, tehát nem volt egy olyan közössége, nem volt egy olyan kapcsolata, ami miatt azt mondaná, hogy itthon jó; és mi van, ha a család is így nevelte fel az elmúlt 20 esztendőben, hogy tanulni, tanulni, majd elmész valamerre kifelé, akkor nyilvánvalóan tényleg nincsen semmi. Még jó, hogy odakint beszélnek vele magyarul, mert a nagynénijükkel kint van. Tehát ilyen dolgokat tapasztal az ember, és nyilván azt gondolom, hogy az összes elmélet mellett ezek a gyakorlati tapasztalatok, ezek a tények, persze ez csak egy, kettő, három fiatal volt, mégis ezek azok, amikről valójában, mint konkrétumokról tudunk beszélni.

Kérdezem, hogy van-e még kérdés, hozzászólás.

Baráth Zsolt képviselő úr.

BARÁTH ZSOLT (Jobbik): Csak egy rövid megjegyzés, elnök úr. Ezt nem tudom megállni, hogy ne mondjam el. Egy dolgot, mintha elfelejtett volna, hogy hogy volt az elmúlt 10-20 évben a fiatalokhoz való hozzáállása a jelenlegi kormánynak. '98 és 2002 között már ez a kormány kormányzott, és az az elvándorlás, ami 2002 és 2010 között felerősödött, ez kétségtelen, az már '98 és 2002 között, és ha visszamegyünk és megnézzük a kormányzati ciklusokat, egyre inkább csak erősödött. És a jelenlegi Fidesz-kormány '98 és 2002 között ezt nem vette észre? Merthogy a tendencia az nem emelkedő eső, hanem az fokozatosan emelkedő idestova 15-20 éve. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Azt hiszem, hogy talán át kéne nyúlnunk egy picit ezeken a ciklusokon. Ahogy említettem pont az előbb, hogy ezek nem négyéves ifjúságpolitikai dolgok, hiszen ezeknek sokkal később vannak meg az eredményei, talán ezért is mindig

másodlagos vagy sokadlagos egy-egy kormányzatnak is, egy-egy rendszernek is az ifjúságpolitika, mert ugye, mindenki akár négyéves ciklusban gondolkodik, akár többre, gyors eredményeket akar felmutatni – ifjúságpolitikában ezt nehéz. Nem is akarok visszamenni nagyon, de azért 2000 óta van, vagy volt Ifjúsági és Sportminisztérium, tehát hogy egyáltalán olyan szintre került ez a történet, hogy foglalkozunk vele. Regionális ifjúsági irodák jöttek létre, tehát nem is akarok visszamenni, inkább csak értsük azt, hogy mindegy, hogy ki, meg mit csinált, meg hogyan vette ezt fontosnak. Bízom abban, hogy akár az eredeti 2009-es drogstratégia – és most is azt gondolom, amit mondtam is az elmúlt héten, kedden a parlamentben –, valójában az ifjúságpolitika, a drogellenes stratégia, mint ifjúságvédelmi tevékenység, nekünk azért fontos ezzel foglalkozni, mert ez a jövő. Muszáj vele foglalkoznunk, és ha most nem foglalkozunk a fiatalokkal mi, akiknek esetleg ez a feladata – itt egy albizottsági szinten is vagy egy főbizottsági szinten is –, akkor valójában ez a tevékenység, amit most csinálunk, vagy most nem csinálunk, majd 10-20 év múlva mutatja meg az előnyét vagy a hátrányait.

Nem tudom említettem-e, ezen az angliai kint létünk alatt a partnervárosok a 2060-as elöregedés demográfiai problémáit vizsgálták. Ott voltunk hét testvérvárosban, és beültünk egy ilyen százfős kis konferenciaterembe, utánam nagy léptékekben a 60, 70, 80 évesek voltak, a kettő között semmi; ketten voltunk így fiatalok – talán még fiatalnak nevezhetem magamat, már legalábbis ebben a korosztályban biztos –, és arról beszéltünk, hogy mi lesz 2060-ban és milyen problémát okoz az elöregedés. Akik ott ültek, azoknak 2060-ban ez nem okoz majd problémát, nekünk még esetleg problémát okoz. De ezt a problémát is most a fiatalokkal kellene egyeztetni, ezért fontos az ifjúságpolitika, mert az ifjúság a jövő, és vagy foglalkozunk velük és ők foglalkoznak a gyerekeikkel, vagy odajutunk megint, hogy mi történt 20 évvel ezelőtt, mi történt 40 évvel ezelőtt, és ki a felelős ezért. Most nekünk van erre lehetőségünk, megint nem ciklusban pártokról, kormányokról beszélünk, talán lehet, hogy nekünk itt személyesen, ki-ki melyik pártban ül, tegye a dolgát; amit most teszünk, azt tettük, amit nem teszünk, azzal elment az idő, és ezeknek 10, 20, 30, 40 esztendő múlva lesznek meg az eredményei.

Gaal Gergely képviselő úr.

GAAL GERGELY (KDNP): Köszönöm szépen. Először is természetesen üdvözlendőnek tartom azt, hogy egyáltalán van egy ilyen jelentés, a Magyar Ifjúság 2020 jelentés, amely egy stratégiai szemléletmódot fogalmaz meg, amelyik a szektorokon és tárcákon átívelő szemléletmódot erősíti. De itt a legtöbb szó, az előttem szólók részéről, a fiatalok elvándorlásával kapcsolatban esett. Mindig elvándorlásról beszélünk, pedig azért szerintem egy fontos szemléletváltás szükséges ahhoz is, amit elnök úr is mondott, annak figyelembevételével is, hogy nem a kommunizmus és a hidegháború időszakát éljük, ma már nincsen vasfüggöny, a munkaerő szabad áramlása megvalósult, és egyáltalán nem kell feltétlenül egy világrengető problémának tekinteni azt, ha a fiatalok mernek külföldön is szerencsét próbálni, és saját magukat megpróbálni nemcsak Magyarországon, hanem külföldön is. Szerintem alapvetően igenis vannak pozitívumai is annak, ha magyar fiatalok szerencsét próbálnak külföldön, és aztán majd az ott megszerzett tapasztalataikat itthon fogják hasznosítani.

De azért ennek az elvándorlásnak nevezett – bár szerintem nem teljesen helyes kifejezéssel jellemzett – jelenségnek, van egy másik oldala is. Vajon miért mennek el a fiatalok? Igen, természetesen az egzisztenciális kérdések is szerepet játszanak ebben, de szerintem a fiataloknál abban a korosztályban, ahol éppen az érzelmi meg a szimbolikus dolgoknak talán még nagyobb jelentősége van, igenis számít az, hogy volt egy olyan miniszterelnöke nem is olyan rég Magyarországnak, aki azt mondta, hogy el lehet innen menni. Igenis számít az, hogy volt egy olyan kormányzati ciklus, ahol az utcán felvonuló

embereket megverték, a békés tüntetőket, a békés felvonulókat megverték; igenis számít az, hogy most is vannak olyan politikai erők, amelyek éppen nem is olyan régen politikusok szobrát ütlegelik és rugdossák, és trágárkodva akarnak a figyelem középpontjába kerülni. Szerintem, ha ilyen jelenségek vannak, akkor ezt is vegyük figyelembe akkor, amikor azt nézzük, hogy vajon a fiatalok miért is mennek el Magyarországról. És ne felejtjük el, éppen ennek a mostani kormánynak az időszakához köthető például a családbarát szemléletmódnak az erősítése, vagy a nemzeti identitás erősítésének középpontba helyezése, de mondhatnék egy-két konkrét dolgot is. Az ifjúsági garancia program; a munkahelyvédelmi akcióterv; az első munkahely garancia program; a fiatalok vállalkozóvá válását segítő programok, ösztöndíj lehetőségek, akár a nemzeti kiválóság program, a regeneráció kormányzati expo, lendület fiatal kutatói program – számos olyan intézkedést említhetnék, ami igenis azt hivatott elősegíteni, hogy a fiatalok itthon találják meg a boldogulásukat. Tehát szerintem nem helyes, ha ebben a kérdésben kizárólag egy ilyen borúlátó álláspontot képviselünk, mert igenis van nagyon sok pozitív jel ezzel kapcsolatban. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Egyetlenegy gondolatot elfelejtettem még mondani az angol útról, mint tapasztalat. Elmondták ezek a fiatalok ott kint, hogy a magyar fiatalok munkáját nagyon megbecsülik, nagyon szeretik a magyar munkaerőt; sokszor egyébként mind az angolok, mind pedig a más nemzetből odaérkező munkásoknak a munkája mellett, mindig mondják a magyar fiataloknak, hogy nem kell annyit dolgozni, mert feltűnik, hogy mi nem dolgozunk annyit, tehát valójában ezt a munkaerőt szeretik. Az is egyébként nagyon sokszor, egyre többször van, hogy magyar leszármazott: ez, az, amaz csinált, kutatta, feltalálta, tehát azért jó a magyar fiatalok képzettsége, oktatásának végzettsége, illetve a munkamorálja, ez csak egy jó hír.

Igyekeztem legalábbis az elmúlt 14 alkalommal, hogy a szakmai munkáról beszéljünk, hogy igyekezzünk a politikai sallangokat levágni róla; tisztában vagyunk vele, ne egymást gyözködjük ezzel, hanem tényleg inkább próbáljunk a szakmai munkára koncentrálni, a többiektől is kértem, kérem is, hogy beszéljünk inkább a feladatunkról. Egy picit arra is gondoltam az előbb, amit mondtam, hogy mi a mi felelősségünk ebben a munkában, ebben a ciklusban. Én azt gondolom, ha minden héten ülnénk mi mint Ifjúsági albizottság, kérdés, hogy mennyi hatékony ereje van annak, ha mi ülünk és beszélünk, mert egyébként jó kis szakmai beszélgetés folyik most is, nyilvánvalóan azt érzem felelősségnek, hogy minél többet legalább beszéljünk, tegyünk, menjünk ebben a munkában; az előző ciklusban nem volt Ifjúsági albizottsági ülés. De nyilvánvalóan az nem az én dolgom, nem is hiszem, hogy a Lacié, volt ennek az albizottságnak elnöke, akinek össze kellett volna ezt hívni; most ezt tudjuk tenni, tegyük, hátha egyszer valaki el is olvassa a jegyzőkönyvekből a feladatokat, új ötletek születnek, amelyeket akár a minisztérium részéről be lehet venni ezekbe a feladatokba, tehát próbáljunk építeni, próbáljunk tevékenyen tenni.

Varga László képviselő úr, az előbb jelentkezett.

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Egyébként tulajdonképpen akár mondhattam volna azt is, hogy nem kérek szót, hiszen ahhoz képest, hogy egy oldalról vagytok itt, elég elegánsan kezelted elnök úr ezt a helyzetet. Én inkább azt mondanám csak Gaal Gergelynek, hogy azt hiszem az első ilyen helyzet, hogy én is itt vagyok, ő is itt van albizottsági ülésen, hiszen új tagja az albizottságnak, nem igazán ilyen irányba vittük mi talán a beszélgetéseinket korábban, én egy kicsit ilyen szigetnek is éreztem ezt a nagy politikai adok-kapokba, hogy tudtunk szót váltani.

Egyébként azt hiszem, hogy ennyi értelme lehet a dolognak mindenképpen, tehát ahogy elnök úr mondta. Gaal Gergelynél több mindenben azért hivatkoznék arra a felszólalásra, amikor azt mondta, hogy hát azért ez egy jó dolog; ilyen módon akár annak is fel lehetne fogni ezt a fajta elvándorlást. Ne is használjuk a szót, akkor én mondtam, amikor

itt voltak a Gyere Haza Alapítványtól a kollegák, tehát hogy ott van egyfajta kötődés; most nyilván vállalják a szervezeti tagságukat, azt hiszem alelnök is az egyikük, nem gond ez egyébként, nem is azért mondom. Én nekik is mondtam, hogy ugyan politikailag is frontálisan neki mehettem volna a dolognak, de nem ezt tettem, én azt láttam, hogy tényleg minthogyha egyfajta burokból látnák azt, amit látnak.

Valóban van egy olyan része ennek a történetnek, ami arról szól, hogy fiatal próbáljon szerencsét, próbálja ki magát külföldön, tanuljon, satöbbi. Például támogattuk mi, mint mindenféle formában baloldali ifjúsági szervezetek az elmúlt bő egy évtizedben azt, hogy az Erasmus program bővüljön ki, legyen európai uniós finanszírozású. Volt is ebben egy új EU-s népi kezdeményezés, ugye, ott egymillió aláírással lehetett valamit az EP elé vinni, én ezt jónak tartanám, mert jó pár hónap, adott esetben egy fél év tapasztalat mindenképpen jó.

De a dolog tényleg nem a Túró Rudiról szól – csak hogy ott azt a példát hoztam vissza, amit akkor mondtam –, tehát bár így lenne; iszonyat sok család, főleg Kelet-Magyarországon szakadt ketté azért, mert nem tudnának a víz felszínén maradni itthon. Nem akarom itt dramatizálni, nem abban a körben vagyunk, mert nem is politikai céllal mondom, a környezetemben rengeteg családapa kell, hogy elmenjen Angliába, mindenféle munkát vállalni, és akkor látom a Facebookon a képeket, hogy egyébként meg szívesebben lenne, higgyük otthon a gyerekekkel.

Szóval én csak azt akarom mondani, tehát az egyik az az, hogy így nem szoktunk szerintem ebben a körben talán ennyire direkt politikálni, én is asztalra tehetnék sok mindent. De a konkrét ügyel kapcsolatban meg szerintem ebben, hogy az az alapítvány legalább részsikereket elérjen, ahhoz meg az kell, hogy ne bagatellizáljuk az egész problémát, mint olyant. Tehát, hogy van olyan eleme, igen, van, aki azért megy, hogy tanuljon, satöbbi, még lehet, hogy olyan is van, amit elnök úr mondott, minden társadalomban lesz ilyen, aki valamiért nem kötődik úgy annyira, és úgy gondolja, hogy megpróbálja máshol a szerencsét. Lehet, hogy 50 évesen fog rájönni, hogy mit jelent a hazája neki igazából; jöjjön rá, azt kívánom neki egyébként, de ebben én egy kicsit óvatosabb lennék, mert nagyon komoly visszatetszést szül ez a dolog.

És egyetlen dolog még. Az ilyen túlzottan ideologizált dolgok azért is veszélyesek ebben a konkrét ügyben, mert szerintem ciklusokon átívelve, de akár 20-25 évre előre kéne kitalálnunk, hogy mi történjen, hogy mi lesz 2060-ban. Ha arról beszélünk, hogy mi lesz 2060-ban, most mi még erről se beszélünk, bár itt tartanánk egyébként, akkor viszont végképp el kéne vonatkoztatni a mai helyzettől és az árkoktól, szerintem. A magyar társadalom alapkérdése szerintem, ha már ennyire absztrakt ez a beszélgetés, hogy tudunk-e ilyen szöveket összevarrni, tudjuk-e egyébként újra egyesíteni néhány alapkérdésben a magyar társadalmat. Lehet, hogy aki szobrot döntött le, azt nagyon zavarja valami abban, ami ma történik; én mondjuk, nem döntenék le szobrot, meg nem csinálnék ilyen politikai performance-t, de kéne az egyes emberek meg konkrét társadalmi csoportok lelkével is foglalkozni majd a jövőben, ez már végképp nem ehhez kapcsolódik. Csak azért mondom, ha egyszer 2060-ra fogunk tervezni, és akkor, majd ha egyszer az szóba kerül, és én visszagondolok arra, hogy volt-e értelme ilyenekről beszélni ebben az albizottságban, majd akkor azt tudom mondani, hogy máshol nagyon nincs ilyen típusú beszélgetés, tehát ennyi értelme már mindenképpen volt. Nyilván nem mi fogjuk megfejteni ezt a konkrét anyagot, meg az újabb iszonyatos több tíz oldalakat belerakni, de azért ennyi értelme ennek csak van.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Én azt vallom, hogy bárki bárhol, aki a magyar fiatalokért tesz, értéket teremt, azt támogatni kell. És valójában itt ebben talán nincs is vita közöttünk, hogy a Gyere Haza Alapítvány vagy a Societas fiatal baloldal, vagy nem tudom éppen most mi, Societas. Azt hiszem, most ott tartunk, hogy valójában, aki a fiatalokkal értéket teremt, és ha még rájuk egy kicsit ezt, bár szerintem túl sokat nem érdemes róla

beszélni, nem érték a szobor ledöntögetése se pro, se kontra. Nálunk is volt Wass Albert szobor leöntés, előtte meg egy évvel a zsidó emléktábla leverése Kiskunfélegyházán, tehát egyik se jó; tehát alapvetően az ember tisztelje a másikat, a másik értékrendjét. Visszatérve csak erre a történetre, tehát bárki, aki értéket teremt és bármelyik oldalon, bármilyen színben, bármilyen vallási hovatartozással a fiatalokért tesz, az úgy gondolom, hogy a jövőért tesz egy kicsit; és ha értéket teremtünk, tegyük azt bárhol, akkor építkezünk.

Baráth Zsolt képviselő úr.

BARÁTH ZSOLT (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Csak annyit. Azért főleg magunkat nem tudjuk mentesíteni attól, afelől, hogy igenis a politika meghatározza, meg meg is határozta az elmúlt évtizedekben, évszázadokban is az ifjúsághoz való viszonyulását a társadalomnak. De mivel a multikulturalizmust is a politika találta ki, tehát annyira összefügg minden mindennel, hogy ebben a körben meg főleg nem tudjuk magunkat kivonni, hogy ne politizáljuk át, mondjuk azt az ifjúság stratégiát, ami most itt van előttünk, amit mellel én is üdvözlök, ezt Gaal Gergely képviselőtársamnak is mondom. Csak elmondom az aggályaimat meg a fenntartásaimat, amik indukálódnak bennem, főleg az ő hozzászólásával kapcsolatban is, ami szintén egy politikus hozzászólás volt abban az értelemben, ahogy elnök úr is reagált rá.

Ugyanis, csak egy mondatot még. Tehát a '70-es, '80-as években, abban az úgynevezett átkosban a fiatalok kalandvágyból mentek ki külföldre, én is voltam nagyon sok idegen országban, mindenhol haza is jöttem, nagyon sok tapasztalatot szereztem, tájékozódtam, nagyon sok fiatallal beszéltem, olyannal is, akivel ott találkoztam, meg olyannal is, aki utána idejött Magyarországra, voltam ilyen helyzetben, hogy ezt én tapasztalatnak tudom mondani. Ma pedig, elhangzott itt az egzisztenciális kényszer, vagy legalábbis én így fordítom magamra ma, ezekben a pillanatokban is. Nem az a fajta bátorság, ahhoz kell a bátorság, hogy egzisztenciális kényszerből ugyan, de kimegy a fiatal külföldre, viszont én azt gondolom, hogy ahhoz nagyobb bátorság kell ma manapság, hogy itthon maradjon. Úgyhogy ezt a fajta bátorságot kell nekik sugározni akár egy ifjúság stratégiában is, meg azokat a lehetőségeket, amik fokozzák a bátorságukat, és még egyszer mondom, a reményüket, hogy itthon maradjanak a fiatalok vagy jöjjenek haza.

ELNÖK: Ezért van az, „itthon vagyok, szeretlek Magyarországot”, hogy legalább lássuk azt, hogy Magyarországon is mennyi szerethető dolog van, egy picit erre is megadom rögtön a szót, aztán előbb-utóbb majd átmegyünk, mert ülünk is.

Szóval azt, hogy külföldre mennek fiatalok, azért ez nem az elmúlt 20 esztendő találmánya, sőt nem is az előtte lévő kommunizmus találmánya, hiszen XVI. században is, a XVII. században is jártak már fiatalok külföldre: Németalföldre, egyetemekre tanulni, sőt majdnem azok voltak utána, akik hazajöttek – Apáczai Csere János és a többi –, aki utána tanító-nevelő volt az itthoni egyetemeken. Ezek a peregrinusok akár szellemi tudósok voltak, akár csak egy-egy céhmester, akik ott kapták meg a mesterséget és gyakorlatot szereztek nagyobb mestereknél: könyvnyomtatás a XV. század derekán, tehát azért ezek vannak, voltak, lesznek.

Gaal Gergely, parancsolj!

GAAL GERGELY (KDNP): Köszönöm, és tényleg nem az időt akarom rabolni. Első alkalommal van alkalmam az Ifjúsági albizottság ülésén jelen lenni és megszólalni, úgyhogy talán ezért is kevésbé ismertem az eddigi szokásjogot. De akkor talán így értelmezésképpen annyit csak hadd mondjak el, hogy arra próbáltam rávilágítani, hogy nekünk mindannyiunknak, főleg a politikai szereplőknek abban is felelősségünk van természetesen – sok más egyéb konkrét ügy megoldása mellett –, hogy Magyarországon milyen hangulat

alakul ki, és ebben a politikának is szerepe van. És nekünk magunknak, az itt résztvevőknek is, főleg nyilván országgyűlési képviselőként, vagy bármilyen pártban politizálok, igenis szerepünk van abban, hogy viszonyulnak a fiatalok a közülethez, hogy érzik magukat Magyarországon, ennek egzisztenciális okok mellett szimbolikus tényezői is vannak, és ebben nyilván mindannyian tehetünk azért, hogy ez jobbá váljon. Köszönöm.

ELNÖK: Ezt bármelyikünk elmondhatta volna, ezért is fontos, hogy akiket képviselünk, akik ideküldtek, akiket megpróbálunk értékrendünk szerint képviselni, azokat képviseljük itt a saját értékrendünk szerint.

Téglásy Kristóf főosztályvezető úrnak adom meg a szót. Sok-sok elhangzott kérdés volt az elején, a felét megválaszoltuk, de azért amire, nem tudtunk válaszolni, azokra kérem, hogy válaszoljon.

Téglásy Kristóf (EMMI) viszonzása

TÉGLÁSY KRISTÓF (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Köszönöm szépen. Egy-két dolog van. Elnök úr ezt már egyszer elmondta, de tegyük tisztába. Tehát ez nem stratégia, bár a nemzeti ifjúsági stratégia 2009-től valóban 2024-ig tart és nem is jelentés, hanem ez egy vonalhúzás, ahol megnézzük, hogy a cselekvési terv intézkedései hol tartanak. És egyébként a civil és szakmai szervezetek, szakértők véleménye, hogy miért, mit gondolnak 2020-ig, mi történik 2020-ban, miért pont 2020-ig. Egyrészt szerintem ez a 2020, tehát a 7 év az egy belátható idő, lehetne 2060-ig is megfogalmazni ajánlásokat, csak azt hiszem, hogy annak nem sok realitás talaja lenne. És rövidebb időre is lehetne, de ha tényleg ciklusokon átívelő és eredményt hozó javaslatokat akarunk letenni az asztalra, akkor ahhoz legalább 7 évnek kell lenni, hiszen ezek az eredmények lassan érnek be, úgyhogy ez a 7 év ezért is jó. És valóban, ahogy az itt már elhangzott, a 2014-'20-as EFOP tervezéshez, ami most folyik a különböző tárcáknál, ahhoz ez tökéletesen jó alapanyag. Hiszen ahhoz, hogy ha most elmondják a javaslataikat, hogy a civilek vagy a fiatalok, hogy egyébként mi tervezzenek be az egyes tárcák, mondjuk a vidékfejlesztési tárca a fiatal gazdáknak vagy a honvédelmi tárca a hazafias nevelésről – nem tudom, több programot tudnék mondani –, akkor azt most kell lerakni az asztalra. Ezért raktuk ezt az anyagot le az asztalra idén nyáron, hogy amikor ez a tervezés folyik, akkor az egyes tárcák a saját maguk számára ezt tudják értelmezni.

Miért vándorolnak ki a fiatalok? Ugye, erről már rengeteg szó esett, én erről nem is szeretnék nagyon sokat mondani. Talán egyetlen mondat, és tényleg nem kritikai éllel, és ezt már egyszer megbeszéltük, de nagyon örültünk volna, ha minden parlamenti politikai párt, aki meghívott kapott, eljött volna a sajtótájékoztatóra. Annál is inkább, hiszen ott a kutatók számokkal igazolták azt, hogy azért ez az elvándorlás, ez a kimenetel európai átlagban azért messze alatta van az európai átlagnak. De még egyszer mondom, a kormánzatnak vagy a minisztériumnak is az az álláspontja, meg az a véleménye, meg személy szerint nekem is, hogy az, hogy valaki elmegy tanulni vagy munkatapasztalatot szerezni, az szerintem üdvözlendő, sőt segítendő, ezért támogatjuk például az önkéntes programokat, jöjjön haza és aztán itthon kamatoztassa a tudását.

Baráth Zsolt képviselő úrnak, a fejlesztési irányok túl szárazak, igen, nyilván ezt szakemberek készítették szakembereknek, nincsen az az illúzió, hogy a vidéki különböző fesztiválok vagy szórakozóhelyeken, vagy egymás közti beszélgetésben a fiatalok a Magyar Ifjúság 2020 anyagát fogják olvasgatni és egymás között megvitatni. Nyilván ez a tárcák számára is egy jó mankó ahhoz, hogy hogyan tervezzék a programjaikat, hiszen a következő cselekvési tervben is minden tárcától és minden tárcának minden ágazatától, aki ifjúsággal foglalkozik, be fogjuk kérni azokat az intézkedéseket, amik a fiatalokkal foglalkoznak.

Család és közösség. Nagyon fontosnak tartjuk mi is, képviselő úrnak javaslom, hogy a részvétel és az ifjúsági szolgáltatások munkacsoport anyagát tanulmányozza, nagyon sok szó esik, és kiemelt figyelem van fordítva a család fontosságára és a közösségépítésre.

A határon túliak a 4.5-ös intézkedést ajánlom a képviselő úr figyelmébe tüzetesen elolvasni, csak a határon túli magyarokkal és a magyar ifjúsági konferenciával foglalkozik.

A cigány fiatalok helyzete. Ez is egy olyan új terület, amit az elején említettem, hogy szeretnék bevonni a következő fél év munkájába, az emberi erőforrás operatív programban külön intézkedések foglalkoznak a hátrányos helyzetű fiatalokkal; én már azt hiszem albizottsági ülésen is elmondtam, és most is szeretném elmondani, hogy vannak szociálisan vagy egyéb szempontból hátrányos helyzetű fiatalok, illetve vannak az országnak hátrányos helyzetű régiói, ahol természetesen élnek fiatalok is. Mi nem tartjuk, nem is akarjuk és nem is fogjuk nyilvántartani, hogy a hátrányos helyzetű fiatalokból ki cigány és ki magyar és ki kun, és ki nem tudom mi, hogy még egy párat mondjak: szerb vagy örmény; természetesen mi csak magyar fiatalokkal foglalkozunk, de a hátrányos helyzetű vagy hátrányos térségből jött fiatalokkal kifejezetten fogunk foglalkozni. Még egyszer mondom az EFOP-ban is van erre intézkedés tervezve, illetve új területként bevonjuk a következő féléves munkába is.

Itt szeretném jelezni, hogy a parlamenti politikai pártok ifjúsági szervezeteit a 2014-'15-ös cselekvési terv előkészítésébe egy adott ponton be fogjuk vonni, természetesen ugyanúgy, ahogy a 2012-'13-as cselekvési tervnél is tettük ezt. Tehát tisztelettel kérek mindenkit, hogy amikor ez a meghívó megérkezik, akkor továbbítsák azoknak, akik ebben részt tudnak venni, azoknak a képviselőknek vagy fiataloknak, vagy az ifjúsági szervezet valamely tagjának, hogy a parlamenti politikai pártok javaslatait is be tudjuk építeni az új cselekvési tervbe.

Varga László képviselő úrnak csak egyetlen mondat. Azt, amit Budapesten kitalálnak, az sok helyen nem stimmel, pont ezért örültünk neki egyébként, hogy olyan vidéken bejegyzett, és nem is országos hatáskörű, hanem régiós vagy akár megyei hatáskörű civil szervezetek is el tudtak jönni és el tudták mondani a problémáikat vagy a javaslataikat, amiket lehet, hogy Budapestről valóban nem látunk. Ezért is nem szűkítettük le az ISZEF munkacsoportjainak a részvételi lehetőségét csak országos, vagy ernyőszervezetekre. Akármilyen kis szervezet, ha jelentkezett és el tudott jönni – hogy csak egy példát mondjak – mondjuk, a Zalai Hazatérők Egyesülete, amelyik országos szinten viszonylag kis civil egyesület, egyébként ott a környéken nagyon számít, de mégis el tudott jönni és el tudta mondani az észrevételeit.

Szerintem a többi elhangzott a vitában. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Én azt hiszem, hogy egy nagy megbeszélésen túl vagyunk, és köszönöm az értékes hozzászólásokat, mert tényleg azt gondolom, hogy ha van olyan, ami építő része volt a történetnek, az tényleg előreviszi ezt a tevékenységet. Ígérem, hogy amint a nemzeti drogellenes stratégia elfogadásán túl leszünk a jövő héten, utána elindul a 90 napos cselekvési terv kidolgozása, illetve 90 napra készül el, tehát nyilvánvalóan onnantól – akár az ISZEF munkájának folyamatáról, akár pedig a cselekvési terv kidolgozásával kapcsolatosan – igyekszem az albizottságot összehívni, hogy folyamatában lássuk ezeket a tevékenységeket, hozzá tudjunk ehhez szólni, illetve építően tudjunk hozzáállni ezekhez a dolgokhoz.

Az ülés bezárása

Köszönöm a részvételt. Ha egyebekben más kérdés, észrevétel nincs, akkor a mai ülést bezárom. Köszönöm szépen főosztályvezető úrnak, osztályvezető úrnak, a képviselőknek is a részvételt.

(Az ülés befejezésének időpontja: 13 óra 20 perc)

Kapus Krisztián
az albizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: **Turkovics Istvánné**